

[Ninn-Hansen.]

det. Hvem har ansvaret for, at anklagemyndigheden stillede dette krav om lukkede døre? Har spørgsmålet være forelagt statsadvokaten, rigsadvokaten og den højtærede justitsminister? Jeg går ud fra, at dette sidste har været tilfældet, da den højtærede justitsminister i begyndelsen af december — altså inden byrettens kendelse — udtalte sig om spørgsmålet. Jeg forstår ikke den højtærede statsministers fremstilling af denne sag, når han siger:

„Da forsvareren bestemte sig til at ønske åbne døre, var regeringen og udenrigsministeriet straks indstillet på, at dette ønske burde imødekommes“.

Det har vi ikke set meget til. Anklagemyndigheden fremsatte krav om lukkede døre, fastholdt dette krav over for byretten, der i december måned afsagde kendelse om, at dørene skulle være åbne, og da denne kendelse var afsagt, begærede anklagemyndigheden uden yderligere overvejelser spørgsmålet appelleret til en højere ret.

Jeg synes ikke, det er noget ligegyldigt spørgsmål, for hvis anklagemyndighedens oprindelige påstand var blevet gennemført, havde vi ikke haft disse oplysninger, der muliggør en drøftelse her i det høje ting af denne sag, og offentligheden havde ikke haft mulighed for at rejse sagen. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede justitsminister, hvordan man kunne komme frem til et sådant fejlskøn. Det kan jo ikke være sådan, at grundlovens og retsplejelovens klare krav om at give offentligheden adgang til at følge en sag tilsidesættes, fordi anklagemyndigheden finder det praktisk — eller måske snarere mest behageligt — for andre. Justitsministerens svar har principiel interesse, men det er også af den allerstørste interesse for den sag, vi behandler her i dag. Justitsministeren kan — og det må den højtærede justitsminister, der har været inddraget i spørgsmålet, jo vide — kun på én måde imødegå den antagelse, som den højtærede statsminister også beskæftigede sig med: at man har ønsket at holde offentligheden udenfor, derfor har fundet frem til en motivering, som man opdagede ikke kunne holde for landsretten, og så har man bøjet sig. Den højtærede justitsminister kan efter min mening kun imødegå dette på én måde, nemlig ved at give en fyldest-

gørende dokumentation af de indstillinger, der fra anklagemyndighedens forskellige led er tilgået justitsministeren og regeringen. Kun på den måde har offentligheden mulighed for at bedømme, om justitsministeren har opfyldt sin pligt til at håndhæve grundlovens og retsplejelovens regler, eller om den højtærede justitsminister har ladet andre hensyn være afgørende for fremsættelsen af kravet om dørlukning med en motivering, man måtte kunne se ikke var holdbar.

Endnu et spørgsmål til den højtærede justitsminister — det ærede medlem hr. Henry Christensen var inde på det — det drejer sig om episoden i Warszawa. Jeg vil gerne spørge den højtærede justitsminister: når chefen for politiets efterretningstjeneste ifølge domsreferatet har fået indbragt dette spørgsmål fra hr. Blechingberg, hvordan kan det så gå til, at man ikke har foretaget en behandling af denne sag? Det kan dog ikke være noget helt sædvanligt, at en dansk diplomat bliver udsat for trusler og kommer i en situation — som Blechingberg har forklaret — hvor han føler sit liv i fare; sådan lød hans forklaring, og sådan må man også gå ud fra at han har forklaret over for chefen for politiets efterretningstjeneste. Hvorfor har man ikke hørt mere til dette?

Med den udformning, som denne forespørgsel har fået, er det jo ganske klart, at udnævnelsen af hr. Blechingberg til ambassaderåd i Bonn må betragtes som en kritisabel handling, og at den højtærede statsminister bærer ansvaret herfor, det fremgik af den højtærede statsministers redegørelse her i dag. I den socialdemokratiske provinspresse har man i en artikel beskæftiget sig med denne sag og skrevet, at dette ikke er nogen Albertiaffære. Det er der jo heller igen der har påstået. Albertiaffæren fik 2 konsekvenser: ministeriet demissionerede, og 2 ministre blev stillet for rigsretten. Fra oppositionens side er der jo i hvert fald ikke hidtil fremsat noget krav om, at den højtærede statsminister eller regeringen skal gå på grund af denne sag, og jeg tror heller ikke, der er nogen, der har ønsket om at gentage de radikales misbrug af rigsretten i 1909-10. Men når den socialdemokratiske presse endelig vil foretage en sammenligning mellem Albertiaffæren og Blechingbergaffæren, må det